

Raid Pyrénéen

På söndagskvällen anlände Robert Enestedt och jag till Hendaye, en liten stad på den franska Atlankusten vid gränsen till Spanien. Morgonen därpå skulle vi påbörja Raid Pyrénéen, vår cykelfärd mot Medelhavet.

av Mikael Przsuski

Vi anslöt i Paris till en resa som arrangerades av Graham Baxter Sporting Tours. På så sätt ordnades bokning av hotell och frakt av bagage under etapperna på ett smidigt sätt. Utöver hjälp med logistiken, så var det naturligtvis suveränt att kunna genomföra loppet tillsammans med ett 20-tal andra cyklister.

Bussen följde sedan cyklisterna varje dag mellan etappmålen, så man kunde få tillgång till sin packning under dagen. Då bussen inte kunde ta sig över alla pass på grund av trånga tunnlar fanns även en följbil som åkte samma väg som cyklisterna. Förutom busschauffören, fanns två ledare på den här resan. De turades om att köra följbilen och cykla delar av loppet själva.

Min cykel på resan var utrustad med trippelt kedjedrev fram med delningen 52 – 42 – 30 och nio-delad krans bak med delningen 12 – 23. Hjulen hade 28 ekrar, kantrådsfälgar och Vittoria CX TT 23-mm däck.

Resan med Graham Baxter Sporting Tours var otroligt bra arrangerad. De har lång erfarenhet av den här typen av resor och av att ta ombord utländska resenärer. Se www.sportingtours.co.uk för mer information. Mer information om den här resan fås på www.slashx.se/raid_pyreneen.

Dag 1: Hendaye – Oloron Saint Marie

Vi stämplade våra Carnet de Route på vårt hotell i Hendaye och kom iväg strax efter klockan 9, så att de 100 timmarna skulle räcka till 13-snåret på fredagen. Efter att ha kört i grupp längs kusten svängde vi inåt landet och efter drygt två mil kom den första backen upp till Col St Ignace, som reste sig 169 meter över havet. Det var en fyra kilometer lång och vacker stigning.

Efter nedfärden började vägen gå sakta upp för mot Col Pinodeita, 176 meter över havet. Utan förvarning var vi helt plötsligt över toppen och efteråt körde vi utför till Espelette, där vi fick vår andra stämpel.

Med tio mil bakom oss kom vi till foten av dagens högsta berg, Col d'Osquich. Vi klättrade från 120 till 500 meters höjd på cirka fem kilometer och där efter bjöd utförlöpan på vackra vyer och härlig utförsåkning. I Tardets fick vi dagens tredje stämpel. Därefter såg banprofilen lätt ut, men efter 14 mils körning kom vi lite oväntat till en rätt så tuff två kilometer lång backe och en mil senare kom en likadan. Därefter bar det lätt utför till Asasp, där vi enda gången med flit lämnade färdvägen för att ta oss till vårt hotell, som var beläget i Oloron en mil därifrån. Vädet var strålende hela dagen och vi avverkade totalt 170 kilometer och 2 025 höjdmeter.

Dag 2: Oloron Saint Marie – Sainte Marie-de-campan

Andra dagen visade det sig att man kunde välja två olika vägar de första milen. Antingen tog man den föreslagna rutten, eller så tog man vägen över Col de Marie-Blanche till Laruns. Båda vägarna var lika långa, men rutten över Marie-Blanche skulle enligt utsago vara väldigt vacker och passat som sådant skulle vara ganska tufft.

Vi var ett knappt tiotal som valde Marie-Blanche-alternativet och Ray, en av ledarna, gjorde oss sällskap. I början gick vägen lummigt bland träd och frigående boskap. För första gången stötte vi på skyltar som visade hur många kilometer det var kvar till toppen, samt hur många procent stigning vi kunde se fram emot under nästkommande kilometer. Vägen klättrade i nio kilometer, de sista fyra hade en stigning på 11 %.

När vi vilade oss på toppen började det regna, så vi satte av utför mot Laruns och dagens andra berg, Col d'Aubisque. Stigningen uppför Aubisque från Laruns var ungefär 15 kilometer lång och på den sträckan klättrade vägen från 520 till 1709 meters höjd. Första halvan varierade mellan sex och åtta procent, medan den andra halvan varierade mellan åtta och tio procent. Det duggade lätt i början av klättringen, men allt eftersom övergick duggregnet till ösregn.

Väl uppe i toppstugan fick vi varm mat i oss och stämplade våra kort två gånger, en gång för Col d'Aubisque och en gång för den hemliga kontrollen, som utfördes av en kontrollant från den arrangerande cykelklubben. Efter en lång och välförtjänt paus upptäckte vi att molnen hade spruckit upp, regnet slutat och vägbanan höll på att torka upp.

Efter en kort nedfärd kom vi till Col du Soulor, Aubisques lägre belägna dubbeltopp. Med sina två kilometers stigning på 6,5% var inte passat något större problem då vi tog det ganska så lugnt uppför. Solen sken nu från en klarblå himmel och efter en lång, skön utförlöpa började vägen så sakteliga ringla sig uppåt längs Gorge de Luz mot Luz-St Sauveur, där den slutliga klättringen upp mot Col du Tourmalet skulle börja.

På resan hade jag hört många skräckhistorier om Tourmalet och dessbättre visade sig de flesta vara falska. Vi klättrade från 750 till 2 115 meters höjd på 18 kilometer och hela berget höll en jämn lutning, förutom ett brant parti efter Bergès, ett flackt parti halvvägs samt den sista kilometern som höll 10 %. Även om stigningen inte var mördande brant, så var den lång och vi var trots allt på väg uppför vårt tredje berg på samma dag. När några medresenärer tog en glasspaus med sju kilometer kvar till toppen, vågade jag inte stanna av rädsla för att inte komma igång igen.

På toppen fick jag dagens andra stämpel och blev informerad att ett oväder var på väg in, så jag kastade mig utför de två milen till hotellet. Dagens distans blev 147 kilometer över 3890 höjdmeter, inklusive Marie-Blanche.

Dag 3: Sainte Marie-de-campan – Massat

Vädet var vackert, men morgonen var lite småkyllig och vägbanan våt efter nattens oväder. Klättringen uppför Col d'Aspin började så fort vi lämnat byn och vägen klättrade från 860 upp till 1489 meter över havet på tolv kilometer med en stigning mellan 5 och 6 % hela vägen. Utförlöpan efter toppen var rätt så teknisk och rolig att köra.

Vid utförlöpan slut kom vi till Arreau och direkt efter staden började klättringen uppför Col de Peyresourde, som reste sig 1 569 meter över havet. De första tio kilometrarna var stigningen ganska försiktig, men på de sista åtta kilometrarna klättrade vägen 600 höjdmeter. Solen sken starkt och klättringen gick rätt så trögt. Hela tiden körde vi förbi andra cyklister som var på väg uppför berget, de flesta på mer touring-betonade cyklar med packväskor. Utförlöpan var helt fantastisk. Långa partier var nästan raka med utmärkt sikt och det var bara att stå på.

Vi fortsatte ut på plattan och växel-drog, så vi höll ett gott tempo fram till

dagens två mindre berg, Col des Ares och Col de Buret, som reste sig 800 respektive 600 meter över havet.

Efter en kort nedfärd började vi ta sikte på Col de Portet d'Aspet, 1 069 meter över havet. Det var här Fabio Casartelli omkom under Tour de France 1995 och vid bergets fot låg ett monument till hans minne. Vägen klättrade inte mer än 420 meter på 4,5 kilometer, men de första två kilometrarna var fruktansvärt branta och första biten koncentrerade jag mig enbart på att hålla styrfart på cykeln.

Efter att ha stämplat korten i St Gironns fortsatte vi de sista knappa tre milen i lätt uppförsbacke till vårt hotell i Massat. Dagens etapp mätte 170 kilometer över 2 850 höjdmeter.

Dag 4: Massat – Prades

Åter igen började dagen med en backe, den 12 kilometer långa stigningen upp till Col de Port. På den sträckan klättrade vägen stadigt och jämnt från 650 till 1 249 meters höjd. När vi väl kom upp till toppen låg molnen tunga och vädet var rätt, så vi fortsatte utför mot Tarascon, där vi kom ut på en större väg som vi skulle köra större delen av dagen. Denna segade sig uppför i 2,5 mil mot Ax-les-Thermes och därefter började den riktiga klättringen upp mot Col de Puymorens.

Backen var 27 kilometer lång och klättrade från 720 till 1 915 meters

höjd. Det var ingen tung klättring, men den var seg och malande. I l'Hospitalet delade vägen på sig, så att bilisterna kunde välja mellan att ta en betaltunnel eller fortsätta över toppen. För cyklisterna var valet givet och direkt efter staden blev stigningen betydligt brantare under några kilometer. Med två kilometer kvar till toppen planade vägen ut, molnen försvann och en härlig vy bredde ut sig. Nedfärden påminde mycket om utförlöpan från Soller mot Palma på Mallorca. Vyerna var härliga, vägbanan utmärkt och framför allt torr på den här sidan berget.

Efter Bourg-Madame segade sig vägen uppför igen och vi möttes av en stark motvind. Långsamt arbetade vi oss över de fyra mindre pass vi hade kvar den dagen. Det var inga märkvärdigheter jämfört med dem vi hade bakom oss och vi såg fram emot Mont-Lois som var den sista riktiga toppen för dagen. Det visade sig dock att det var det nästa sista passet, Col de la Perche, som var det tuffaste av dessa fyra, men det var inget vi var ledsna för när vi kom till det sista ...

Nu hade molnen försvunnit helt och vi hade en 3,5 mil lång utförlöpa i strålende solsken ner till Prades. Och vilken utförlöpa det var! Vägen slingrade sig utför en bergssida, det var god sikt genom kurvorna och nästan ingen trafik alls. Sex kilometer innan Prades kom vi till Villefranche som hade en jät-

tefin medeltida stadskärna, så vi tog en kaffepaus där innan vi fortsatte sista biten till Prades. Vi hade då avverkat 170 kilometer och 2 725 höjdmeter den dagen.

Dag 5: Prades – Cerbère

Sista morgonen tog vi gruppfoto i skogen innan vi gav oss iväg. Vi körde i en enda stor klunga med vinden i ryggen de första sex milen. Vid kusten kom vi till några badorter och navigeringen blev för första gången något av ett problem. Vi stannade till, läste kartan, fortsatte, stannade, frågade någon lokal fransman och fortsatte igen.

De sista två milen började kustvägen gå böljande upp och ner. I svackorna låg badorterna och så fort vägen lämnat en stad gick det uppför, för att sedan gå utför ner till nästa ort. Farten började trissas upp allt mer och det hela utmynnade i en spurtuppgörelse innan vi kom in till Cerbère. Vi hade avverkat 97 kilometer i medvind och 620 höjdmeters stigning.

Efter att ha tagit några fotografier vid stadsskylten, rullade vi ner mot staden och den sista stämplingen av Carnet de Route. Vi parkerade cyklarna invid strandpromenaden, plockade av oss allt utom cykelbyxor och kastade oss i Medelhavet.

Raid Pyrénéen är ett randonneurlopp som arrangeras av Cyclo Club Bearnais i Pau och går längs den fransk-spanska gränsen mellan Hendaye vid Atlanten och Cerbère vid Medelhavet. Loppet kan genomföras när som helst under året, i valfri riktning och på mindre än 100 timmar. Varje deltagare får ett startkort, Carnet de Route, som skall stämplas på ett antal förutbestämda platser längs vägen. Loppet är 72 mil, går över 18 klassificerade pass och avverkar cirka 11.000 höjdmeter.

Cykla tipsar:
Matnyttigt om randonneurcykling finns att läsa på cykelklubben Fredrikshofs hemsida, www.fredrikshofcykel.no